

**Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**

**Кзз 1364/2020
03.12.2020. године
Београд**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Мартиновића, поднетом против правноснажних решења Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици Кт 789/14 од 02.10.2020. године и Основног суда у Сремској Митровици Кв 358/20 од 19.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Мартиновића, поднет против правноснажних решења Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици Кт 789/14 од 02.10.2020. године и Основног суда у Сремској Митровици Кв 358/20 од 19.10.2020. године.

Образложење

Решењем Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици Кт 789/14 од 02.10.2020. године одбијен је као неоснован захтев за исплату трошкова поступка, адвоката Милана Мартиновића од 16.06.2020. године, на име одбране окривљеног АА у укупном износу од 117.000,00 динара.

Решењем Основног суда у Сремској Митровици Кв 358/20 од 19.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба адвоката Милана Мартиновића изјављена против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Мартиновић из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, усвоји поднети захтев и донесе пресуду којом ће укинути побијана решења

и предмет врати ОЈТ у Сремској Митровици на поновно одлучивање или да побијана решења преиначи, тако што ће у целости усвојити захтев браниоца окривљеног за досуђење награде и накнаде трошкова на име одбране окривљеног АА у износу од 117.000,00 динара, као и износ од 22,500,00 динара на име састава жалбе и на име састава захтева за заштиту законитости у износу од 45.000,00 динара, те наложити исплату наведених износа на терет буџетских средстава Основног суда у Сремској Митровици, на рачун означен у предлогу.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, наводећи поред осталог, да је према окривљеном у конкретном случају требало донети наредбу о обустави истраге и о томе обавестити окривљеног и оштећеног, заправо суштински истиче да је био објективно онемогућен да захтев за накнаду трошкова поднесе у законом прописаном року, из разлога што није био обавештен о доношењу било какве одлуке у поступку. Изнетим наводима бранилац окривљеног указује на учињену повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 262. став 2. ЗКП је прописано да ако недостају подаци о висини трошкова, посебно решење о висини трошкова донеће председник већа или судија појединац када се ти трошкови прибаве, као и да се подаци о висини трошкова и захтев за њихову накнаду могу поднети најкасније у року од једне године од дана правноснажности пресуде или решења којима је одлучено о кривичноправној ствари, па и о томе ко сноси трошкове поступка, што произилази из става 1. овог члана.

Одредбом члана 284. ЗКП је прописано да ће јавни тужилац решењем одбацити кривичну пријаву ако из саме пријаве проистиче да: 1) пријављено дело није кривично дело за које се гони по службеној дужности; 2) наступила је застарелост или је дело обухваћено амнестијом или помиловањем или постоје друге околности које трајно искључују гоњење; 3) не постоји основи сумње да је учињено кривично дело за које се гони по службеној дужности, о чему ће обавестити оштећеног, што је прописано у ставу 2. наведеног члана.

Наведени разлози за одбачај кривичне пријаве у смислу цитираног члана 284. став 1. ЗКП, по својој суштини су истоветни разлозима из одговарајућих одредаба ЗКП за

обуставу кривичног поступка у каснијим фазама, односно за окончање кривичног поступка у смислу ослобађања окривљеног од оптужбе или одбијања оптужбе, а у тим процесним ситуацијама, требало би изрећи у одлуци, и да трошкови поступка падају на терет буџета.

Наиме, чланом 265. став 1. ЗКП, прописано је да када се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећиће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до 6) тог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члан 103. став 3.), као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда.

Полазећи од чињенице да је одредбом члана 262. став 2. ЗКП прописан рок који почиње да тече од дана правоснажности одлуке о окончању кривичног поступка (пресуде или решења које одговара пресуди, у смислу члана 262. став 1. ЗКП), јасно је да се у овом случају ради о објективном року. Почетак рока је везан за објективну чињеницу, у овом случају то је правноснажност одлуке о кривичноправној ствари, без обзира на исход поступка по окривљеног, а крај рока је одређен календарским истеком рока. Дакле, почетак рока није везан за чињеницу да ли је одлука о трошковима поступка садржана у одлуци о кривичноправној ствари, већ је везан за датум правноснажности одлуке о кривичноправној ствари и не може се продужавати.

Следствено наведеном, у ситуацији када је јавни тужилац сходно члану 284. став 1. ЗКП, решењем Кт 789/14 од 20.11.2015.године, одбацио извештај ПУ Сремска Митровица бр. ПУ 2005/14 од 25.11.2014. године, који се има сматрати кривичном пријавом против окривљеног АА, такво решење о одбачају кривичне пријаве је постало правоснажно и коначно, те се од момента правноснажности овог решења има рачунати рок из члана 262. став 2. ЗКП, у коме странка може поднети захтев за накнаду трошкова. Ово тим пре, што је пуномоћник оштећеног о томе обавештен и изјавио је приговор, који је решењем ОЈТ у Сремској Митровици КТПО 117/15 од 25.12.2015. године, одбијен као неоснован.

Остајући код раније заузетог правног става, да се одбачај кривичне пријаве из разлога прописаних одредбом члана 284. став 1. ЗКП, поистовећује са обуставом кривичног поступка, у погледу права окривљеног на накнаду трошкова, како је прописано чланом 265. став 1. ЗКП, у које спада и награда браниоца, Врховни касациони суд у овој одлуци, објективни рок за подношење захтева са тачним подацима о висини трошкова из члана 262. став 2. ЗКП, а то је рок од једне године од дана правноснажности одлуке о кривичноправној ствари, више не везује за став 1. истог члана и обавезу суда или другог органа поступка да о трошковима одлучи, што значи да право на накнаду трошкова поступка, произилази из објективне процесне чињенице да је „поступка било“, а не да ли је суд о трошковима и одлучио.

Стога, како је бранилац окривљеног захтев за накнаду трошкова поднео дана 16.06.2020. године, дакле, након истека рока од годину дана, рачунајући од дана правноснажности решења о одбачају кривичне пријаве, Врховни касациони суд, наводе

поднетог захтева за заштиту законитости, којима се без нумеричког обележавања, истиче повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, оцењује неоснованим.

При томе, околност на коју се бранилац у захтеву позива, а наиме да решење о одбачају кривичне пријаве никада није достављено окривљеном, без утицаја је на другачију одлуку, јер је рок за подношење таквог захтева везан за правноснажност одлуке о кривичноправној ствари, а не за моменат достављања правноснажне одлуке о окончању поступка.

Из напред наведених разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона на коју је указано захтевом за заштиту законитости, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић